

MAGICKÁ KNIHOVNA

ZENO ALEXANDER

bamb**oo**k

MAGICKÁ KNIHOVNA

ZENO ALEXANDER

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ	
Lucka přichází	7
KAPITOLA DRUHÁ	
Lucka objevuje knihovnu	14
KAPITOLA TŘETÍ	
Lucka se pouští do práce	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	
Lucka se ničeho nezalekne	26
KAPITOLA PÁTÁ	
Lucka zachraňuje situaci	33
KAPITOLA ŠESTÁ	
Lucka pluje ovzduším	42
KAPITOLA SEDMÁ	
Lucka se plaví po moři	48
KAPITOLA OSMÁ	
Lucka cestuje po zeměkouli	53
KAPITOLA DEVÁTÁ	
Lucka stoupá na vrchol	58
KAPITOLA DESÁTÁ	
Lucka se pouští do neznáma	64
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	
Lucka odvrací nebezpečí.	71
KAPITOLA DVANÁCTÁ	
Lucka už to má	78

KAPITOLA TŘINÁCTÁ	
Lucka vyskakuje	83
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	
Lucka a nepřítel	91
KAPITOLA PATNÁCTÁ	
Lucka a tma	98
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	
Lucka a světlo	105
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	
Lucka se vrhá do dění	111
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	
Lucka pádí přes písky	118
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	
Lucka padá do pasti	125
KAPITOLA DVACÁTÁ	
Lucka jde	134
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ	
Lucka odchází	139
PODĚKOVÁNÍ	145
O AUTOROVI	146

Hrdince, která mě zachránila

KAPITOLA PRVNÍ

Lucka přichází

Lucka byla příšerně nešťastná.

Byla příšerně nešťastná, přestože se povalovala ve velikánské limuzíně. Tak příšerně nešťastná, že sebou dokonce praštila na tu velkou koženou sedačku a kopalala nohama do dveří. Byla příšerně nešťastná i přesto, že měla neuvěřitelně bohaté rodiče a chůvu, která si jí nevšímala, prostě přese všechno. Rodiče si odjeli a strčili ji téhle ženské. Chůva, která si jí nevšímá, by normálně byla perfektní, jenže tahle chůva trvala na tom, že bude Lucku tahat v limuzíně rodičů po celém městě, aby mohla navštívit všechny přátele a nakoupit různé nesmysly a vůbec udělat úplně každou nudnou věc, jakou jen dospělý může chtít dělat. A Lucka si to všechno musela odbýt s ní a to byla hrozná NUDA. NUDA. NUDA.

Vyzkoušela úplně všechno, aby tohle léto bylo zajímavé. „Podívej!“ řekla třeba matce, která si právě vybírala

svoje nejprěpychovějši řaty na výlet, kam Lucka nepojede. „V planetáriu hledají pomocníky. Můžu se přihlásit!“

„Nesmysl, Lucko,“ řekla na to její matka.

„Ale proč ne? Mám ráda hvězdy.“ A to opravdu měla, i když si je sotvakdy prohlédla, protože strávila celý život ve velkém rozsvíceném městě. „A co tohle? Muzeum umění hledá turistického průvodce!“

„Směšné!“

„A pavilon velkých koček v zoo hledá někoho na krmení tygrů!“

„Absurdní!“

„Ale PROČ?“ zeptala se Lucka, která si byla jistá, že kteroukoli z těch věcí by klidně mohla dělat, jen kdyby dostala příležitost.

„Protože nikdo z nich nepřijme na výpomoc jedenačtiletou holku,“ konstatoval její otec zalezlý do druhé skříně, odkud se snažil vybrat na cestu některou ze svých pěti set kravat. „A teď už přestaň myslet na hlouposti a radši se snaž vycházet s chůvou. Pochází z velmi dobré rodiny.“

A tak se Lucka povalovala na zádech na tom neuvěřitelně pohodlném zadním sedadle limuzíny a civěla z okýnka na ubíhající mrakodrapy. Pomyslela na to, jak strašně se nudí, a znovu koplá do dveří.

„Nech toho,“ řekla chůva zcela zabraná do telefonu. Seděla na vlastním sedadle asi o metr dál.

Lucka se trochu nadzvedla, aby viděla na město, všechna jeho muzea a parky plné stromů ke šplhání a zahrady se sochami. Na celém světě bylo tolik nádherných věcí, a ona nemohla ani jednu z nich prozkoumat. A ještě v den, kdy si oblékla své nejoblíbenější volné a pohodlné šaty v naději na trochu toho dobrodružství. „A kam jedeme teď?“ zeptala se. Chůva strávila celé dopoledne běháním z jednoho ohavného butiku do druhého. Nakupovala si šaty na večírky a Lucka zatím jen seděla na židlích a neměla co dělat. Celý včerejšek zase strávily v parfumeriích. Lucka proto chtěla vědět, jaké další noční můry ji čekají dnes odpoledne.

„Do knihovny,“ odpověděla chůva. „A teď mlč, chybí mi už jen jeden bonbón, abych vyhrála zlatého vrabčáka.“

Lucka trochu ožila. „Do knihovny? Ty? Proč?“

„Jdu si pro knížku. Chci udělat dojem na kamaráda, za kterým pojedou pak.“

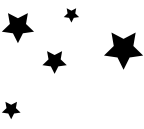
Lucka se posadila. „Můžu jít do dětského oddělení?“ Nuda nebude pár dní tak hrozná, když vedle sebe bude mít komínek knížek, napadlo ji.

„Ne,“ řekla chůva.

To se ještě uvidí, pomyslela si Lucka. Chůva si jí koneckonců moc nevěšmala.

Šofér jim zastavil před schodištěm knihovny, opřel se zády o limuzínu a rozbalil noviny.

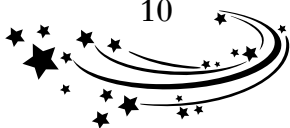

„Nedělejte si pohodlí,“ upozornila ho chůva. „Nebudeme tam dlouho.“ Nato vytáhla z kabelky čokoládovou tyčinku a začala ji přežvykovat.

Lucka a šofér si vyměnili soucitné pohledy a chůva vykročila s Luckou v závěsu po schodech (vesele přežvykovala čokoládovou tyčinku, když mýjela nápis NEJEZTE V KNIHOVNĚ). Za jejími zády ale byla Lucka jen zpočátku, protože jak stoupaly po schodech, začala zrychlovat. Než zastavily u recepce, už nebyla za zády vůbec. A v tu chvíli bylo snadné se vytratit.

Upalovala kolem řady regálů a pak kolem další, aby před chůvou získala náskok, než zamíří do dětského oddělení. Lucka milovala dětská oddělení knihoven. Milovala knihovny vůbec, milovala být obklopená tím tichem a lidmi, co si čtou. Doširoka rozhodila paže a zhluboka se nadechla. Tato knihovna byla docela nová a na Lucčin vkus ještě dost nevoněla po knihách. Ale zato měla překrásná veliká okna, jimiž se dovnitř dychtivě dralo sluneční světlo, a úchvatné cedrové trámy, které se táhly až k vysokému stropu. Rodiče ji sem sotvakdy vzali, a Lucka si předsevzala, že až bude velká, bude si chodit do knihovny, kdy se jí zachce.

Úniková cesta ji vedla dlouhou oklikou. Ocitla se v oddělení s filozofickými spisy (*ty si přečtu, až budu starší*, slíbila si) a knihami o matematice (matematiku milovala, ale kvůli ní tu dneska nebyla). Zatočila do uličky,

kteřá ji najisto dovede do dětského oddělení, ale místo toho skončila v místnosti plné knížek v cizích jazycích. Vrátila se tedy, a skončila obklopená poezií. Proběhla kolem dějin a divadla a dala se doleva k biologii. Ale dětské oddělení nikde. Místo toho se zdálo, že jsou police a regály stále vyšší a vyšší a uličky delší a spletitější.

Ztratila se. To ji naplnilo radostí.

Jak tak stála a v duchu si probírala známé strategie, jak se dostat z bludiště (můžete například zatačet po každé doprava), najednou uslyšela hlasy. Nakoukla za roh a uviděla o něco mladšího chlapce, jak se snaží proniknout do malého sálu plného složitých knih o astrofyzice. V cestě mu ale stál nějaký pán.

Ten pán měl otlý, narudlý obličej a vypadal rozzlobeně. Na hlavě mu trůnila buřinka a tělo mu svíral příliš těsný svrchník, který v ten teplý letní den působil dost podivně. Na kabátě byl štítek s nápisem KNIHVNÍK. „Tam nemůžeš,“ říkal tomu hochovi.

„Ale já se chci jen podívat,“ přemlouval ho chlapec.

„Na tyhle knížky jsi ještě moc malý. Nerozuměl bys jim. A kromě toho jsou plné lží. A teď už jdi!“

To už se ozvala Lucka. „Opravdu? Ty knihy lžou? Tak proč jsou tedy v knihovně?“

Mužova hlava se k ní zvolna otočila, ale zbytek jeho těla zůstal nehybný. Potom se mu pod kabátem něco pohnulo, jako by se mu po břicho plazil had. Lucka se strachy zachvěla a udělala krok zpátky.

„Dlouho nebudou,“ pronesl chlap tiše a zúžily se mu oči. „Brzy se jich zbavíme.“

Lucka těžce polkla a pak se podívala na kluka, který si ji prohlížel s nadějí v očích. „Ale vy přece vůbec nejste knihovník,“ řekla tomu pánovi a ani se jí přitom nezachvěl hlas.

„Jistěže jsem,“ zamumlal pán. Lucka měla pocit, že mu cosi zajiskřilo v očích. Ukázal prstem na svůj štítek.

„Knihovník se takhle nepíše,“ upozornila ho Lucka.

V jeho očích znovu zajiskřilo, jako když zakmitá hadí jazyk. „Je to starší zápis slova.“

„Raději půjdu najít opravdového knihovníka,“ odtušila Lucka, vzala chlapce za ruku a otočila se k odchodu. Opravdu chtěla najít knihovníka, ale taky se chtěla dostat co nejrychleji pryč od toho divného člověka. Pak ale zaslechla něco jako zasvištění, a když se ohlédla, po pánovi v buřince nebylo vidu ani slechu.

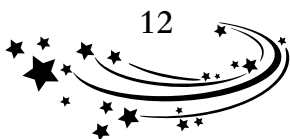
Chlapec zvedl k Lucke oči. „Co mám teď dělat?“

Lucka měla jasno. „Měl bys jít dovnitř a přečíst si, co budeš chtít.“

„Ale ten pán říkal, že jsem moc malý a že v těch knihách jsou samé lži.“

„Hmm,“ zamyslela se Lucka. „Opravdový knihovník by ti nic takového neřekl. Já si myslím, že kdyby tu nějaký *byl*, řekl by ti, ať jdeš klidně dál.“

„Vážně?“ opáčil chlapec a zadíval se na Lucku vykulenýma očima. „Určitě?“

„Ano. Jdi!“

Chlapec radostně odběhl a brzy se celý ponořil do knihy o Einsteinových gravitačních čočkách. Spokojená Lucka se vrátila k myšlence, že by na toho muže měla upozornit nějakého opravdového knihovníka, a také že by měla najít dětské oddělení, dřív než ji vypátrá chuva.

Buch! Prásk!

Lucku polekalo hromové zadunění, jako když pukne žulová skála. Ozvalo se z míst, odkud právě přišla.

Zvědavě se šla podívat, co to bylo. A bylo to něco, co tam předtím jistojistě nebylo. Na místě obyčejné prázdné stěny se nyní tyčila stará vysoká kamenná zeď. Ve zdi se tyčila obrovská klenutá brána. A nad bránou byl zřetelně vytesaný nápis:

VĚDOMOST JE SVĚTLEM

Luce naskočila husí kůže. Opatrně udělala krok dopředu. Chodba za bránou se klikatila kamsi do tmy. Neviděla, kam vede. Ale zato cítila něco úžasného – vůni mnoha starých knih, zatuchlou a vzrušující vůni, takovou, jakou byste nadšeně čichali, kdybyste vystrčili hlavu na něčí staré půdě. A taky slyšela zvuky, jakési klapání a skřípání, které ale nedokázala zařadit.

Rozbušilo se jí srdce. Za tou bránou leželo něco, co ještě nikdy neviděla, něco nového. Kdyby tu byla chuva, nařídila by Luce, aby se okamžitě vrátila.

Lucka prošla bránou.

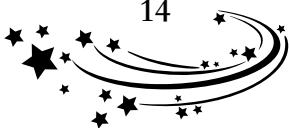

KAPITOLA DRUHÁ

Lucka objevuje knihovnu

Lucka se šourala tmou a přejížděla dlaní po chladném zvětralém kameni. Úžasná vůně starých knih každým krokem sílila. Lucka před sebou brzy uviděla světlo a zaslechla šum mnoha hlasů. Přidala do kroku a světla přibývalo, a pak už se před ní objevil konec tunelu a za ním ohromný kamenný most. Rozběhla se, a když se ocitla na mostě, málem se jí podlomily nohy.

Most překlenoval obrovskou kulatou věž. Napravo i nalevo od Lucky se vinuly dvě vysokánské stěny plné knih, které se nakonec opět setkávaly na opačném konci mostu. Kolem zdí postávaly stovky pojízdných žebříků, jaké lidé používají, aby dosáhli do vysokých regálů. To ty žebříky klapaly a skřípaly, kvapně přejížděly z místa na místo, a po nich lezli nahoru a dolů knihovníci, kteří

vytahovali z regálů knihy a zase je vraceli zpátky. Přicházeli a odcházeli dveřmi, tisíci dveřmi, zasazenými do kamenných stěn mezi nekonečnými regály. Tu a tam se pnuly rozlehlé ochozy, po nichž knihovníci s plnými náručemi knih spěchali kolem kruhových oken velkých jako ruská kola. Lucky, která tomu všemu s úžasem přihlížela, si nikdo z nich nevšímal.

Zaklonila hlavu. Regály stoupaly výš, než oko dohlédlo. Mnoha dalšími obřími okny zasazenými jakoby nahodile do stěn proudilo dovnitř sluneční světlo. Byly tu i další mosty jako ten, na kterém stála. Klenuly se ladně na všechny strany mezi stěnami. Kolem regálů se vznášely nějaké oblé siluety. Byly moc daleko, než aby je přesně rozeznala, ale připomínaly jí balóny.

Když se trochu vzpamatovala, popoběhla k zábradlí a naklonila se přes něj. Ani pod ní zdi nebraly konce. Spatřila další kamenné mosty, níž a níž, a ty nejuvzdálenější křížovaly malé tečky, což museli být další lidé. Přemohla ji závrať a Lucka zavravorala dozadu. Přímo před ni vystoupal další balón. Byla pod ním připevněná elegantní dřevěná kabina. Okénky viděla, že i ta je plná regálů s knihami. Balón řídil knihovník jakýmsi kormidlem podobným tomu, jakým se ovládá plachetnice.

Lucka vykročila dál na most. Došla na místo, odkud bylo pěkně vidět z jednoho ohromného kulatého okna věže. Spatřila zdi několika dalších věží – pomyslela si, že podobně bude asi vypadat i tahle – a vedle nich vrcholky

všemožných dalších budov jako pyramidy a vznešené sloupové stavby, které vypadaly jako... jako... no, teď si na to slovo nemohla vzpomenout, ale byla to taková stavba na kopci v Řecku. A všechny ty stavby propojovaly mosty a pavučiny podivných skleněných rour. Těmi se pohybovaly tmavé postavy. Z takové dálky se nedaly rozeznat.

Snažila se ten úchvatný pohled nějak pochopit, když vtom koutkem oka zaznamenala pohyb na druhém konci mostu. Protější klenutou bránou se k ní nesla hubená a velmi vysoká knihovnice s tmavou pletí. Rychle dokráčela k Lucce a v mžiku už se tyčila nad ní. „Ty!“ oslovila ji ta paní a namířila na ni prst. „Do této části knihovny nesmíš!“

Lucka se musela zaklonit, aby si ji prohlédla. Ta paní musela měřit aspoň tři metry, a navíc měla vysoké podpatky. V podpaží nesla hromádku knih. Všechno na ní bylo tak nějak tenké a ostré, od vysokých podpatků až po špičku na konci nosu. Také dokonale upravený drdůlek hnědých vlasů na temeni hlavy protínaly dvě ostře ořezané tužky. Rty měla stažené a vypadala velice přísně.

„A proč sem nesmím?“ zeptala se Lucka.

„Protože tu nepracuješ,“ odpověděla knihovnice. „Do této části knihovny smějí jen zaměstnanci.“

Lucka pomyslela na chůvu a nakupování a nekonečnou nudu, která ji čekala na zadním sedadle limuzíny.

„A mohla bych tu tedy pracovat?“

Knihovnice si Lucku pozorně změřila. „Pověz mi – jak ses sem vlastně dostala?“

„Ozvala se velká rána a pak se objevily dveře.“ Lucka ukázala přes rameno za sebe. „Tak jsem šla dovnitř.“

Knihovnice zlehounka povytáhla obočí. „Aha.“ Podívala se na bránu a pak zpátky na Lucku. A po chvílce přemýšlení se zeptala: „Budeš plnit knihovnickou přísahu? Přisaháš, že budeš pilně pracovat? Přisaháš, že se ničeho nezalekneš a troufneš si nalézt odpověď na každou otázku, ať to bude sebeobtížnější?“

Lucka si stoupla rovně jako pravítko. „Tak přísahám.“

Knihovnice se napřímila do ještě větší výšky. „Přisaháš, že budeš pomáhat hledat cestu ztraceným, budeš přitom improvizovat a myslet pohotově a vynakládat veškerý důvtip a srdnatost?“

Lucka se nedokázala udržet a vzrušeně si poskočila. „Přisahám, přísahám!“

„A,“ pokračovala knihovnice, když upřela na Lucku ještě přísnější pohled, „přisaháš, že budeš vzdorovat nepřítelům vědění veškerou svou silou a odvahou, ať na ně narazíš kdekoli?“

Lucka přestala poskakovat. Poslední část slibu zněla ze všech nejvážněji. „Tak přísahám,“ pronesla proto slavnostně.

„V tom případě tě přijímám,“ prohlásila knihovnice. „Pojď se mnou.“

KAPITOLA TŘETÍ

Lucka se pouští do práce

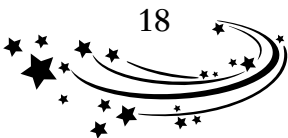
Lucka kráčela za vysokánskou knihovnicí. Vyzařovala z ní velká autorita. Ostatní knihovníci a knihovnice před ní v úctě skláněli hlavy. Lucka byla dost malá, ale vedle téhle paní si připadala jako trpaslík. Holčička s knihovnicí prošly bránou na protější straně mostu a nechaly rušnou věž s knihami za sebou. Lucka se naposledy ohlédla, aby se tou podívanou pokochala.

„Jen pojď, Lucko,“ napomenula ji knihovnice. „V téhle práci není času nazbyt.“

Lucka poslechla. První den v práci chtěla udělat dobrý dojem. „Odkud znáte mé jméno?“

„Máš ho na jmenovce,“ zněla škrobená odpověď.

Lucka sklonila hlavu. Na hrudi, přímo nad srdcem, měla nádhernou malou jmenovku.

LUCKA

ČTVRTÁ ASISTENTKA
KNIHOVNICKÉHO UČENÍ

Lucka se s tou jmenovkou cítila velice profesionálně, i když ta část „čtvrtá asistentka učení“ jí dělala trochu starosti. Znělo to jako poměrně nízká pozice a ona měla pocit, že se bude muset hodně snažit, aby se vypracovala někam výš.

Nyní se ocitly v majestátní síni, rozlehlé jako stanice podzemní dráhy, s kamennými zdmi. Lemovaly ji vozíky plné zpřeházených knih. Kolem spěchali knihovníci, tlačili další vozíky a ukláněli se vysoké paní. Všechno osvětlovala veliká stropní okna. Lucka popoběhla dopředu, aby se podívala na jmenovku své průvodkyně. Ta dáma dělala tak dlouhé kroky, že Lucka musela pochodovat dvakrát rychleji než normálně, jen aby jí stačila. Přečetla si jmenovku vysoko nad svou hlavou.

MALACHI

ODPOVĚDNÁ VEDOUCÍ

Lucku to ohromilo. Napadlo ji, jestli je dost dobrá, aby se jednou také mohla stát Odpovědnou vedoucí. „Malachi,“ řekla. „To je zvláštní jméno pro ženu.“

„Vskutku,“ odvětila Malachi. „Velice zvláštní.“ Zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. „Snažím se vymyslet, kam tě umístím, Lucko. Pověz mi, co se stalo ve Španělsku 5. října 1582?“

To Lucku sklíčilo. „Já nevím,“ přiznala. Její první otázka, a hned selhání.

„Tak tě pro začátek dáme k informačnímu pultu v oddělení kalendářů,“ rozhodla Malachi. „Budeš zodpovídat veškeré dotazy vztahující se ke kalendářům.“

„Ale nebylo by lepší, abych pracovala s věcmi, o kterých už něco vím?“ podivila se Lucka.

„Rozhodně ne!“ Malachi povytáhla jedno obočí. „Pročkoli bys chtěla dělat něco TAKOVÉHO? Absolutně nic by ses nenaučila!“

Lucka si pomyslela, že na tom něco je. Kdyby nemusela odpovídat na otázky o věcech, které nezná, nikdy by se ve své práci nezlepšila. Strávila by celý život jako čtvrtá asistentka učení. Na chvíli si představila sebe samu se šedivými vlasy, jak se plahočí po chodbách coby obstarožní čtvrtá asistentka. Z hrozivých představ ji vytrhlo, až když z prostorné síně vstoupily do menší chodby, která byla tak dlouhá, jak byl předchozí prostor vysoký. Připomínala tunel podzemní dráhy, jen byla na každou stranu desetkrát větší. Kolem se vznášely balóny všech barev. Pod nimi se pohupovaly sloupky knížek svázaných provázkem. Lucka na to vykulila oči. Malachi kvapně zatočila doleva a začala scházet po točitém schodišti.

„Smím se na něco zeptat?“ zeptala se Lucka, kterou ten spěch už trochu zadýchal.

„To vždycky,“ zněla stručná odpověď.

